

אני יגיד את

האו"ם איננו ממשלה עולמית, ואיננו פרלמנט עולמי. אין הוא בית־ועד של העמים, וזרת ההתבטאות של האנושות. אין הוא בית־משפט של צדק. האו"ם הוא מוסד פוליטי. הוא מורכב מנציגיהן של ממשלות. חבריו פועלים על פי אינטרסים אנוכיים קרובים. זה היה ברור תמיד. השנוע זה התברר שוב.

★ ★ ★

אילו היה האו"ם בית־משפט, היה חשוב מי נושא בו את דבר ישראל. אילו היתה ישראל גטו, התלוי בחסדי הפריץ — היה חשוב מי השתדלן המופיע בשמה.

אבל האו"ם הוא אוסף של פוליטיקאים, הדנים לפי ההגיון המדיני. לכן אין שום הבדל בין נציג זה או אחר של ישראל. לא המליצות המנוסחות־להפליא של אבא אבן, לא הפוזה הגברית הנוקשה של משה דיין, ולא הפאתוס הוצג־להלכות של מנחם בגין — לא יכלו לשנות מאומה בזירה זו.

לכן לא היה שום ממש בוויכוח הנרגש, שהתנהל השנוע בישראל על טיב הנציגות הישראלית והבריה.

לא חשוב מי נושא את דבר ישראל באו"ם.

ואפשר לאמר: לא חשוב גם מה אומר נציג ישראל.

שהרי העובדות ידועות לכל. והצדק אינו קובע באו"ם.

קובעות העובדות הפוליטיות. העובדות שנוצרו בנוח צה"ל.

— והעובדות שלא נוצרו למחרת להנצחון.

★ ★ ★

כי בעוד עסקני ישראל היו עסוקים בשאלה אם משה דיין צריך לתפוס את מקומו של אבא אבן, מי זמן בדיוק יופיע בעצרת — הוחמצה הזדמנות היסטורית.

המוחות שהיו שקועים בענייני־הכל אישיים, ואף בקנניות מפלגתיות, לא התפנו לחשוב על העיקר:

מה אפשר לעשות, מה צריך לעשות, מיד — כדי להשמיט את הקרקע מתחת לרגלי אויבי ישראל?

אילו עובדות אפשר היה ליצור בארץ־ישראל, מיד — כדי להכתיב כיוון חדש לדיוני האו"ם?

העובדה הבולטת ביותר השנוע, שנעלמה לגמרי בים המאמרים הראשיים, המודעות, הוויכוחים והאינטריגות, היתה זאת:

כל הוויכוחים היו אישיים. אף אחד מהם לא היה ענייני. התווכחו על השאלה אם פלוני עולה על אלמוני, אם אישיותו מתאימה יותר לתפקיד הרגול של נשיאת נאום באו"ם.

אך לא התווכחו על תוכן הנאום שיש לשאת, על ההצעות הממשיות שצריכה ישראל להשמיט, על העובדות שהיא צריכה ליצור.

המועמדים השונים שהתחרו ביניהם, בדרכים כשרות ופחות־כשרות, על הזכות להופיע בשם ישראל — איש מהם לא טרח למעון שיש לו גישה חדשה, הצעות חדשות.

היה זה כאילו הוצא כל אוצר המעוף והדמיון של עם ישראל במערכה הצבאית, כאילו רוכז כל הכשרון הלאומי באלופי־הקרב של צה"ל.

בצמרת המדינית שררה עקרות מחשבתית נמורה. המהפכה בחיי המדינה, שהתחוללה בחולות סיני ובגבעות השומרון, לא הצליחה לשבור את השיגרה המאובנת של המדינאים.

של כל המדינאים — מאבן ועד דיין, מאשכול ועד בן־גוריון.

★ ★ ★

מה אפשר היה לעשות? מה צריכים היו לעשות, לפני שהתכנסה העצרת הכללית של האו"ם?

אפשר היה, צריכים היו, לכונן את האזורים הערביים של ארץ־ישראל ביחידה מדינית רשמית, הקשורה בישראל.

אפשר היה למנות ממשלה זמנית של פלסטין, שתדבר בשם העם הפלסטיני, תוך שותפות עם ממשלת ישראל.

אפשר היה להכריז מיד על מישאליעם, שייתן לערביי פלסטין הזדמנות לאשר צעדים אלה, התואמים בלי ספק את רצונם.

אפשר היה ליצור עובדה קיימת: שיש הידברות ישירה בין ישראל ופלסטין, שישנה תכונה להקמת קונפדרציה של שתיהן, תוך איחוד מדיני, כלכלי וצבאי.

אילו נעשה הדבר, היו כל ממשלות־ערב נשארות כפה פעור — מבלי שהיה נשאר להם בשם מי לדבר.

כי הדבר היה מבליט, בצורה חדה ונוקבת, שמצריים ועבריה־הרדן שהו בארץ ככובשים, ושאינו להן כל יפוי־כוח לדבר בשמה.

ברית־המעצמות היתה מוצאת את עצמה עומדת בידים ריקות.

מרכז האומות המאוחדות בניו-יורק

צרפת היתה נראית מאוד מגוחכת.

ולדידי ישראל באו"ם היתה ניתנת האפשרות להצביע בעד חזון חיובי המתקבל על הדעת.

מול הפיסמה הצודקת־כביכול שבפי הסובייטים („אסור לאו"ם להניח לישראל להחזיק בשטחים שכבשה בכוח הנשק!“) —

היתה מופיעה סיסמה צודקת הרבה יותר („זכות ההגדרה העצמית של ערביי פלסטין, ללא התערבות זרה!“)

בקיצור: הדבר היה מעניק את היוזמה בידי ישראל. ובשדה המדיני, כמו בשדה הצבאי, היתרון הוא בידי בעל היוזמה.

★ ★ ★

זוהי מדיניות של מעשים, בניגוד למדיניות של מלים.

היא זרה במידה שווה לאשכול ולדיין, לאבן ולפרס.

לכן התרכז הוויכוח סביב השאלה: מי ישא את המילים היפות יותר, המשכנעות יותר, הנוקשות יותר, באוזני האו"ם.

אבל המילים אינן השיבות כלל. חשובים אך ורק המעשים.

המעשים של אתמול — מעשיהם של רבין, וייצמן וברילב, מעשיהם של רבבות חיילי צה"ל בשלוש הזיתות.

המעשים של היום — שיכלו להיעשות, ושלא נעשו, מפני שלא היה בצמרת ישראל מי שיעשה אותם.